

Arrest

nr. 59 609 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER STEICHEL loco advocaat L. LEITNER en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 oktober 1987 te Banjul. U bent van Mandinka afkomst. Uw ouders zijn gescheiden toen u nog heel klein was. Sindsdien had u geen contact meer met uw vader. In maart 2009 werd uw moeder meegenomen door twee 'marabou's' (traditionele geneesheren) die vergezeld werden door de politie. U was zelf niet thuis maar vernam dit bij uw thuiskomst van de vriendinnen van uw moeder. U wist dat uw moeder meegenomen werd in de strijd tegen hekserij. De president had na de dood van zijn tante zijn zinnen gezet op het uitroeien van de hekserij in het land. Veel mensen werden meegenomen, zo ook uw moeder. Na twee dagen was uw moeder ineens terug thuis. Ze was er heel slecht aan toe. Ze kon niet praten en was niet in staat te vertellen wat er gebeurd was. U bracht haar terug naar het huis van de familie in haar geboortedorp. Ongeveer een week later overleed uw moeder. U kon nergens terecht met uw klacht.

Niemand wilde naar u luisteren. In november of december 2009 kwam u een buitenlandse journalist tegen in het centrale park in Banjul. Hij deed onderzoek naar de heksenjacht. U vertelde hem wat er met uw moeder gebeurd was. De journalist nam jullie gesprek op. Hij zette uw naam en adres op het bandje. Een tijd later hoorde u dat de journalist verdwenen was. Niemand wist waar hij was. De politie kwam naar uw huis. U was zelf niet thuis. Ze gaven een aanhoudingsbevel aan uw buurman. Hij moest dit aan u geven en u moest zich dan bij de dichtstbijzijnde politiepost gaan aangeven. Toen u terug thuis kwam gaf uw buurman u de convocatie. U besloot dat het niet anders kon dan dat de politie het bandje van de journalist had. U vluchtte op 17 december 2009 naar Dakar (Senegal). Daar leerde u de heer (S.) kennen. Tegen betaling van 300 euro regelde hij papieren voor u. U reisde op 12 april 2010 samen met de heer (S.) naar Parijs (Frankrijk). Van daaruit werd u met een wagen naar België gebracht waar u op 13 april 2010 toekwam. Op 15 april 2010 vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u vervolgd werd door de Gambiaanse autoriteiten omdat u met een buitenlandse journalist sprak over de heksenjacht die door de president gehouden werd en waar uw moeder slachtoffer van werd (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 29 november 2010, hierna CGVS, p.4).

Er dient echter opgemerkt te worden dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal totaal niet geloofwaardig zijn. Zo bleek u niet in staat enkele basisgegevens met betrekking tot de buitenlandse journalist, die naar u verklaarde aan de oorsprong van uw vervolging door de Gambiaanse autoriteiten lag, te verschaffen. U kende de naam van de journalist niet en wist niet van welk land hij was (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U stelde dat hij voor de geschreven pers, meerbepaald voor een krant werkte maar kon niet zeggen voor welke krant (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U wist evenmin waar hij verbleef in Gambia (zie verhoorverslag CGVS, p.6).

Ook bij uw overige verklaringen kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden. U vertelde dat u te weten kwam dat de journalist verdween omdat de mensen erover spraken (zie verhoorverslag CGVS, pp.6-7). Deze verklaring is op zijn minst bedenkelijk te noemen daar u zelfs de naam van de journalist niet kende en dus onmogelijk kon weten over welke journalist de mensen het hadden. U verklaarde dat de politie u thuis kwam zoeken omdat u met de buitenlandse journalist sprak over wat uw moeder overkomen was en dat ze u vonden omdat uw naam en adres op het bandje stonden waarop de journalist jullie gesprek opgenomen had (zie verhoorverslag CGVS, pp.4-7). U kon echter geen verduidelijking verschaffen over hoe u wist dat de politie dat bandje van de journalist in hun bezit hadden en hoe u wist dat het precies van dat bandje was dat ze uw naam en adres kenden (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U stelde enkel dat dit de enige mogelijkheid kon zijn (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw verklaringen over hoe en waarom de politie u voornamelijk gestoeld zijn op speculaties van uwentwege.

Tot slot komt uit de algemene informatie die u zelf aan het Commissariaat-generaal voorlegde en de algemene informatie waar het Commissariaat-generaal toegang toe heeft duidelijk naar voor dat de door de president opgezette heksenjacht reeds begon in januari 2009 en dat een groot aantal buitenlandse kranten hier reeds over rapporteerde in de eerste helft van 2009 (zie documentatie in het administratieve dossier). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de Gambiaanse autoriteiten pas in november-december 2009 achter de verdwijning zouden zitten van een buitenlandse journalist die over de heksenjacht wilde schrijven aangezien de mensenrechtenschendingen die gepaard gingen met deze heksenjacht reeds geruime tijd bekend waren in het buitenland, zoals duidelijk naar voor komt uit de artikels die aan het administratieve dossier toegevoegd werden.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken een 'bevel' van de 'High Court of The Gambia' (dd. 17 december 2009) neer. Dit document wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen daar het niet van die aard is dat het op zich de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen. De inhoud van het document omvat immers geen details omtrent de exacte redenen waarom u gezocht zou worden. Verder dienen eveneens enkele vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen met betrekking tot dit document. U vertelde dat de politie dit aan uw buurman gaf opdat hij dit aan u zou geven met de vraag u zo snel mogelijk bij het dichtst bijzijnde politiekantoor te komen aanmelden (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Het betreffende document is echter duidelijk geen convocatie of 'bevel zich aan te melden' maar een bevel gericht aan de 'officers and Beadles of the Court'. Het is dan ook op zijn minst bedenkelijk dat dit document aan uw buur gegeven zou zijn opdat hij het vervolgens aan u zou geven zodat u zich zou komen aangeven bij de politie. Toen u hierop gewezen werd door het Commissariaat-generaal repliceerde u dat dat Afrika is (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Dit is echter geen afdoende

verklaring, des te meer gezien voorgaande vaststellingen betreffende de twijfelachtige geloofwaardigheid van uw overige verklaringen.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat het feit dat hij geen basisgegevens kon verstrekken over de buitenlandse journalist, te wijten is aan de zware emotionele stress waaronder hij gebukt ging ingevolge het sterfgeval van zijn moeder, het interview met de journalist en het ontvangen van het aanhoudingsbevel. Gelet op de politieke situatie in Gambia op dat ogenblik was het voor verzoeker niet evident een dergelijk gesprek met een journalist te voeren, derhalve kan hem niet worden verweten dat hij de naam noch de nationaliteit van de journalist heeft onthouden, te meer indien hij van buitenlandse afkomst is en een ongebruikelijke naam heeft. De journalist was voor verzoeker slechts een middel om zijn verhaal bekend te maken. Dat verzoeker dergelijke details niet heeft onthouden, betekent niet dat zijn feitenrelaas ongelooftwaardig is.

Voorts merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) tot de conclusie komt dat verzoeker de reden niet blijkt te kennen van het aanhoudingsbevel dat 'the High Court of the Gambia' tegen hem heeft uitgevaardigd. Verzoeker stelt hierover verbaasd te zijn aangezien hij dit tijdens het gehoor reeds heeft bevestigd. Volgens hem is het gesprek met de journalist de meest logische reden voor een dergelijk aanhoudingsbevel, te meer omdat korte tijd na het gesprek het aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd. Verzoeker benadrukt bovendien nooit eerder in aanraking gekomen te zijn met de Gambiaanse autoriteiten. Door voormelde gebeurtenissen is derhalve terecht een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde kunnen ontstaan.

Verzoeker betoogt dat het feit dat de door de president opgezette heksenjacht reeds begon in januari 2009 en dat een groot aantal buitenlandse kranten hier reeds over rapporteerden in de eerste helft van 2009 geenszins verklaart waarom het niet aannemelijk is dat de Gambiaanse autoriteiten pas in november-december 2009 verantwoordelijk zouden zijn voor de verdwijning van een journalist. Verzoeker verwijst te dezen naar rapporten van Amnesty International waarin wordt gesteld dat er op het vlak van mensenrechtenschendingen in Gambia geen verbetering is. Verzoeker stelt dat het feit dat het nieuws over de heksenjacht in de internationale pers verschenen is, de arbitraire vervolgingen van potentiële politieke tegenstanders niet heeft geremd. Bovendien benadrukt verzoeker nooit te hebben beweerd dat de Gambiaanse autoriteiten achter de verdwijning van de journalist zaten of dat zij dit deden omdat hij over de heksenjacht wilde schrijven. Hij heeft er enkel op gewezen dat dit de reden zou kunnen zijn van het aanhoudingsbevel dat tegen hem werd uitgevaardigd.

Verder wijst verzoeker erop dat hij het aanhoudingsbevel niet heeft neergelegd ter staving van zijn feitenrelaas, maar om aan te tonen dat hij zich in een situatie bevindt waarin hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker weerlegt de stelling van de commissaris-generaal dat het bedenkelijk is dat een dergelijk document kan afgeleverd worden bij zijn buurman, terwijl deze geen 'Officer or Beadle of Court' is en wijst te dezen op het feit dat de gebruiken in een westers land als België en een Afrikaans land als Gambia geenszins te vergelijken zijn. Hij benadrukt dat de bedenkingen vanwege de commissaris-generaal omtrent de werkwijze van de Gambiaanse overheid niets afdoen aan het feit dat het aanhoudingsbevel een gegronde vrees voor vervolging heeft doen ontstaan in zijn hoofde.

Tot slot stelt verzoeker dat zijn gesprek met de buitenlandse journalist slechts een mogelijke verklaring vormt voor het aanhoudingsbevel van de Gambiaanse autoriteiten. Hij merkt op dat de commissaris-generaal de geldigheid van dit document niet betwist, doch louter stelt dat het geen stavingstuk kan zijn van verzoekers feitenrelaas omdat de exacte redenen waarom verzoeker gezocht wordt niet worden uiteengezet. Zoals hoger reeds gesteld, werd het aanhoudingsbevel slechts neergelegd om aan te tonen dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarin hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker verwijst in dit verband naar rapporten van Amnesty International van 2010 die stellen dat de Gambiaanse autoriteiten de mensenrechten op flagrante wijze schenden, dat zij op arbitraire basis mensen aanhouden, gevangen houden, folteren en executeren zonder gegronde reden en dat burgers na hun arrestatie een mensonwaardige behandeling ondergaan. In het licht hiervan benadrukt verzoeker

dat hij bij terugkeer naar Gambia, in overeenstemming met het aanhoudingsbevel van de High Court, onmiddellijk onterecht zal worden aangehouden en hierbij het slachtoffer zal worden van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, eventueel met de dood tot gevolg.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt, zoals door de commissaris-generaal terecht wordt vastgesteld, geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verweerder merkt voorts met recht op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij met betrekking tot het interview met de buitenlandse journalist voldoende duidelijke en volledige verklaringen kan afleggen en derhalve kan toelichten wat de naam is van deze journalist, welke nationaliteit hij heeft of voor welke krant hij werkt. Verzoekers verweer dat hij ten tijde van zowel het sterfgeval van zijn moeder, het interview met de journalist en het ontvangen van het aanhoudingsbevel onder zware emotionele stress gebukt ging, is te dezen niet dienstig. Aangezien het gesprek met de journalist de kern van verzoekers relaas vormt omdat het aan de oorsprong zou liggen van zijn problemen met de Gambiaanse autoriteiten, merkt de Raad op dat deze onwetendheden andermaal een negatieve indicatie zijn voor verzoekers geloofwaardigheid.

Aangaande verzoekers betoog dat “*zijn gesprek met de buitenlandse journalist de enige reden kan zijn die een dergelijk aanhoudingsbevel verklaart*” vermits hij nooit eerder in aanraking kwam met de Gambiaanse autoriteiten en het gesprek met de journalist en het ontvangen van het aanhoudingsbevel erg dicht op elkaar volgden, oordeelt de bestreden beslissing terecht dat dit louter berust op speculaties. Verzoeker licht niet toe op grond waarvan hij dacht dat de politiediensten het bandje van de journalist in hun bezit hadden en dat het precies aan de hand van dat bandje was dat ze zijn naam en adres kenden.

De bestreden beslissing motiveert verder met reden dat het bevel van ‘the High Court of the Gambia’ geen convocatie of een ‘bevel om zich aan te melden’ is, doch een bevel gericht aan de ‘officers and Beadles of the Court’. Verzoekers verklaring dat de politie het betreffende document aan zijn buurman gaf opdat hij dit aan hem zou doorgeven met het verzoek zich zo snel mogelijk bij de politie te komen aangeven, is derhalve niet aannemelijk. Verzoekers verweer dat de gebruiken in een westers land als België en een Afrikaans land als Gambia geenszins te vergelijken zijn, is te dezen niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaring betreffende H.S., een oppositieleider die, zo verzoeker verklaart, in de gevangenis beland is omwille van zijn kritiek op de zogenaamde ‘heksenjacht’

(administratief dossier, stuk 3, p. 7) niet dienstig is. Uit rapporten van Amnesty International die verzoeker bijbrengt, blijkt dat de beschuldigingen ten aanzien van H.S. werden ingetrokken en dat de 'heksenjacht' ophield nadat het nieuws hierover in de internationale pers verschenen was. Deze informatie onderschrijft tevens de stelling van het CGVS dat het niet aannemelijk is dat in oktober-november 2009 journalisten werden gearresteerd omwille van berichtgevingen inzake hekserij.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie is evenmin van die aard dat zij verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid kan herstellen. Het betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in ondergeschikte orde aan voldoende aanwijzingen aangebracht te hebben om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker benadrukt dat hij bij een terugkeer naar Gambia onmiddellijk zal worden aangehouden en hierbij het slachtoffer zal worden van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, eventueel met de dood tot gevolg.

2.4. In de mate verzoeker zich beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus de geloofwaardigheid van dit relaas wordt vereist. Gelet op de sub 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het administratief dossier mede in acht genomen, maakt verzoeker niet aannemelijk een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS